

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 249.

Ellevte Session.

70de Møde.

Torsdagen den 22de Marts Kl. 1.

(Fortsat.)

Ordføreren: Angaaende Sagen om Løbseierne paa Nøms-Sonderland skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at naar den høitærede Indenrigsminister har sagt, at en af de Grunde, hvorfor han maatte være imod Udvalgets Fleertals Forslag, var den, at det tillige indeholdt en Declaration mod noget tidligere Afgjort, saa er en saadan Declaration gjort af Regjeringen, der, ved at stille et Forslag om denne Understøttelse, har deklareret, at Forholdene paa Nøms ere noget usædvanlige, noget udenfor Ordenen; thi ellers vilde der ikke have været mere Grund til der end andesteds at forlange en saadan Pengeunderstøttelse. — Det er med Styrke fremhævet af den høitærede Indenrigsminister, at de to foreliggende Tilfælde vare de eneste, hvor Landstthinget havde fundet sig foranlediget til at forandre Noget i Finansloven, saaledes som den var vedtaget i Folkethinget. Jeg troer ikke, at man kan lægge saa stor Vægt derpaa, som den høitærede Minister meente, der burde lægges derpaa. Det synes mig klart, at dersom Landstthinget foretager 100 Forandringer, og vi maae indrømme, at de ere rigtige, saa skulle vi gaae ind paa dem alle og ikke lade os støde af, at de ere saantunge i Tallet; finde vi derimod ikke Forandringerne rigtige, saa skulle vi ikke, navnlig ikke, naar de angaae Hovedprinciper, for hvilke Folkethinget i længere Tid har kæmpet, gaae ind paa dem, om

de end ere nok saa faa, ja selv om Forandringen kun er en eneste. Det staaer for mig saaledes, at selv om den Forandring, der er foretaget med Hensyn til Spørgsmaalet om de juridiske Embedsmænds Lønning, havde været den eneste, Landstthinget havde foretaget, burde man dog ikke deraf, at den fremtraadte ganske alene, have ladet sig bevæge til at gaae ind derpaa. Jeg har opfattet den Sag, hvorom der her er Tale, og med Hensyn til hvilken jeg nærer det samme Haab, som blev udtalt af den ærede Minister, at der nok bliver Enighed derom, som om man i to Henseender vilde indføre den nye Reform, idet man dels vilde forandre Embedsmændenes Lønningsmaade ved at gjøre Lønningen fast og dels vilde indskrænke Lønningernes Beløb. Jeg har ikke opfattet Sagen saaledes, at man kun tilsigtede den ene af disse Forandringer og ikke den anden; jeg troer, at hele den Gang, denne Sag tidligere har havt her i Thinget, og hele den Maade, hvorpaa den er bleven omtalt af de tidligere Ministre, maatte lede Enhver til den Opfattelse, at Reformen ogsaa gik ud paa at indskrænke Lønningerne, idetmindste for en Deel af disse Embeder. Men naar man nu tager Sagen saaledes, kan man saa ikke imod Regjeringen vende hele det Raisonnement, som den ærede Indenrigsminister fremsførte, og hvor igjennem han fik ud, at Folkethinget vilde tiltage sig for stor Indflydelse paa Sagen? Hvad er det, Regjeringen gjør? Regjeringen er kommen til Folkethinget og har sagt: vi vilde paa begynde denne Reform. Hvad gjør det saa? Den høitærede Indenrigsminister siger: Folkethinget tager saa først Sportterne bort. Det